

Цвятко Радойнов, кап. Рак, Видински, Иван Маринов, Дренски, Д. Лагадинов и др. Трябваше да се намерят двама или трима помощници на Цв. Радойнов и на мен ми съобщи, че по решение на Политбюро Вапцаров се привлича на работа като негов помощник – по предложение на Антон Югов /аз имах с Югов и Тр. Костов връзка/. Това решение трябваше да съобщи на Вапцаров и да го свържа с Цв. Радойнов. С Вапцаров се срещнахме на края на ул. "Нишава" – Тухларните, под сянката на едно дърво, което е характерно дърво. Беше горещ ден. Да си призная, отивах на тази среща с известно неверие по отношение на Вапцаров, че той ще приеме тази работа, тъй като имах убеждението, че другарите, които писателствуват, които пишат хубави, революционни стихове, когато дойде време да вземат оръжие в ръце, малко изменят на своите стихове. С такова предубеждение отивах на срещата. Обаче се получи съвсем друго нещо. Седнахме ние под дървото. Казах му, че тази среща е необикновена среща. "Аз не се срещам с тебе да си поприказваме така, като земляци, а за съвсем отговорна работа." Той наостри цялото си внимание към мене. "Това, което ще ти кажа, е по решение на Политбюро и това, което ще ти предложи е нещо, което всеки ден, всеки час, всяка минута поставя твоя живот на карта..." Той още повече изостри вниманието си. "И ако ти приемеш, още утре ще те свържа със съответния човек, с когото ти ще работиш. Политбюро на ЦК се ориентира към теб, тъй като ти си твърд комунист и освен това, тази работа, която ще ти се възложи, има връзка с твоите технически познания. Тя е техническа, миноподривна работа. Ще се занимаваш с връзките в провинциите и осигуряване на нелегални квартири за укриване на оръжие. За такава работа трябва да е технически грамотен човек..."

Като му казах това, за моя изненада Вапцаров скоочи, хвърли си шапката високо два-три пъти и започна да ме прегръща. "Трябва да знаеш, Иване, че това е най-щастливия момент в моя живот – Пар-